

GÖTATIDNINGAREN

Pris 2 kr

1964

Redaktören har ordet

Redaktionen hälsar alla trogna kamratföreningsmedlemmar till en, som vi hoppas underhållande läsning av »Göträngaren». I denna välkomsthälsning har vi denna gång även äran att innefatta Trängklubbens medlemmar.

Det har tyvärr gått en alltför lång tid sedan »Göträngaren» senast utgavs, men när den nu äntligen ligger framför Er, hoppas vi att den skall bidra till ett hjärtligt återseende.

Efter denna tidnings utgivande kommer kapten Björn att få axla redaktörsskapets stundom icke alltför lätta börda. Vi önskar honom framgång i sin nya uppgift.

Avgående redaktören vill nu passa på tillfället att till alla trogna och skrivvilliga medarbetare rikta ett varmt tack. Utan Er hjälp skulle det ha varit omöjligt att överhuvud taget utge någon tidning. De artiklar, som under åren influit och som utgjort utomordentligt värdefulla återblickar, är av oskattbart värde, emedan mycket av det gamla annars hade fallit i glömska.

NÖDROP från kassören

Under tiden verksamheten i Kamratföreningen legat nere har det uppstått ebb i kassan. Den ringa verksamheten till trots har utgifter funnits såsom ex. silvertallrikar till »Bäste soldat» m. m. Jag tager mig friheten att tillsammans med tidningen utsända ett inbetalningskort till samtliga medlemmar således även till dem som erlagt avgift för ständigt medlemskap. Det är nödvändigt att kassan »rustas» upp om vi skall kunna få fart på verksamheten. Jag vädjar till alla att dra sitt strå till stacken.

De som icke är ständiga medlemmar har att erlægga avgift för tre år (15:— kr).

När nu inbetalningskortet kommit så lägg det inte åt sidan utan betala in avgiften snarast.

Glöm inte att noga anteckna namn och adress på talongen.

Adressen är som förut:

T 2 Kamratförening
SKÖVDE
Postgiro 9 58 82

Med hälsningar:

Bengt Öman

VIKTIGT

Var god insänd aktuell adress till
Sekreteraren

T 2 Kamratförening
SKÖVDE

Du har bara att fylla i det papper, som följer med tidningen och återsända detsamma.

BETALD

ANNONSPLATS

BETALD

ANNONSPLATS

GÖTATRÄNGAREN

Organ för Kungl. Göta trängregementes kamratföreningar i Skövde, Göteborg och Malmö

Adress: T 2, Skövde

Tel 105 60

Postgiro 95882

Huvudredaktör och ansvarig utgivare: Major GUNNAR R NILSSON

NÄR GÖTATRÄNGAREN nu på nytt kommer ut ger det mig tillfälle — ett tillfälle, som jag hitintills saknat sedan jag tillträdde chefsskapet för regementet — att vända mig till kamratföreningen och nå dess skilda medlemmar.

För varje regemente i vår svenska organisation är samband och samhörighet med den bygd och det område dit det är förlagt och verkar av helt avgörande betydelse. Förhållandet har särskild vidd och tyngd genom att det är bygdens och områdets egna män och söner, som bildar regementets krigsförband, de förband vilkas utbildning och uppsättande är varje fredsregementes egentliga och väsentliga uppgift. Få är väl också de svenska män, som icke under någon del av sitt liv tillhört ett regemente eller dess motsvarighet och ingått i något av dess krigsförband. För oss underlättar detta förhållande möjligheterna att öka förståelsen liksom överbygga motsättningar mellan vad vi kalla militärt och civilt.

Att skapa och upprätthålla sambandet med det område, där vi verka och därmed också med alla dem, som tillhöra våra krigsförband, är för oss som varande ett

trängregemente utan tvekan svårare än för exempelvis ett gammalt landskapsregemente, sedan långliga tider väl och fast förankrat inom sitt område. Vårt eget vida rekryteringsområde omfattande flera län begränsar och försvårar bland annat våra möjligheter att i samband med övningar eller vid andra tillfällen visa "våra färger" på skilda platser. Samtidigt är de, som tillhör eller tilldelas regementet, relativt fåtaliga inom varje begränsad del av vårt område.

För att upprätthålla och bibehålla kontakterna mellan regementet och alla de, som tillhör regementet, liksom också mellan götaträngare inbördes, är därför en livaktig kamratförening med avläggare långt ut i bygderna av ett högst betydande värde. Det är min förhoppning, att jag för min del skall kunna bidra till att kamratföreningen efter hand växer sig allt starkare. Samtidigt är det också min förhoppning att alla, som på ett eller annat sätt tillhöra regementet som medlemmar i kamratföreningen, aktivt vill stärka den länk mellan oss alla som denna förening utgör.

”Något om ryttare och hästar vid T 2”

Kapten Jan Björnström och kapten Lars Skeppstedt

Kapten
J. Björnström

I Götaträngarens jubileumsnummer medverkade skrivaren av dessa rader bl.a. med artikeln »Hästen och T 2». Ett av syftemålen med de anspråkslösa raderna var att väcka »anspanns-känslan» till liv under den då pågående avhöstningen och stimulera till »hästbidrag» i Götaträngaren. Hittills är det bara majoren Rehbinder och förv. Broberg som bidragit med en verkligt trevlig artikel om en vida berömd anspannsmarsch samt kapten Peder Buchholtz. Det finns dock på T 2 en aldrig sinande ström av »häst-historier».

Kaptenen Lars »Skepparn» Skeppstedt har på min anmodan bidragit med nedanstående. Innan »Skepparn» får ordet eller rättare raden, låt mig fortsätta ett ögonblick.

Kommer någon ihåg gamla Flory, storvuxen, ja stöddig och mycket lat? Dåvarande kårchefen G. Björck hade en dotter med samma namn. Hon red varje dag och var alltid lika arg, när hon gick förbi Florys spilta. Den ena

Flory lång och smärt, den andra närmast lik en ardenner.

Kommer den minnesgode läsaren ihåg Zenith (e. Bohème — Svante) och Senorita (e. Tröste Dich — Danilo)? Båda blev omhändertagna med den äran av livhusaren »i reserv» Ch Uggla, sedan på aktiv stat vid T 2. Han fick framgångar med båda hästarna i fält-tävlan och terrängritt.

Minns någon Traviata (e. Light o'Love — Binjou)? Light o'Love var en hingst som den hippologiska sakkunskapen väntat sig mycket av. T 2 fick den första remonten efter denna hingst. Skrivaren av dessa rader red in Traviata både som 1. och 2. års remont och visade upp henne i remondressyr vid Skövde Fältrittklubbs tävlingar. Överdomare var majoren, olympiaryttaren och fd stallmästaren vid Ridskolan Bertil Sandström. Kritiken efter tävlingen i ett »nötskal»: elegant och värdad uppvisning, men hästen kliver »som älg i mossen».

Majoren Swartling, hästkarl av stora

mått, tjänstgjorde under beredskaps-åren som biträdande moboff. Förutom denna ansvarsfyllda uppgift hade han även hand om viss remontutbildning. Han red själv in den stora fuxen Pascha (e. Invit — Trinist) och visade upp honom med den äran vid Fältrittklubbens tävlingar. Swartling var i särklass äldste deltagare.

Pascha var tung och svårriden, men Swartling hade en gammal beprövad metod. Varje morgon kl. 08.00, när vi remontryttare var uppställda i ridhuset och undertecknad lämnat av styrkan, sade han: »Man måste dagligen presentera sig för hästen», varpå Pascha fick ett par ordentliga rapp av ridspöt. Sedan gick han som en klocka.

Ytterligare ett namn innan jag slutar, Lennart Tingdal. Han var väl den siste unge T 2-ryttaren, som med framgång kämpade på ridsportens tävlingsbanor landet runt. Med bl.a. Tristan, Valkyrian och Askan vann han stora framgångar. Men så var han också uppfostrad av Olle Stahre. Dock hade han tydligen fått mycket i arv av sin farbror, överstelöjtnanten Fritz Ivar Tingdal, gymnast och faktare av internationell klass, men samtidigt en elegant och skicklig ryttare.

Nu har kanske den välvillige läsaren tröttnat på hästar och namn men här kommer »Skepparns» bidrag.

1944, då hästarna och anspannstjänsten ännu gav färg och atmosfär åt Kungl Göta trängcorps, fanns i de sk B- och sommarstallarna ute på Norra fältet två gamla »pensionerade» tro-tjänare bland de fyrbenta vännerna.

Den ena gick under namnet Kalle och var brun till färgen och vid första påseendet förvillande lik en damcykel vad ryggkonturen beträffade. Kalle framlevde sina dagar lugnt och till synes trivsamt. På nätterna stod han bunden i sin spilta som alla de andra hästarna, men efter morgonrykten släpptes han lös av stallvakten för att på egen hand kunna ströva omkring och ha det skönt. Han knallade då runt och tittade på utbildningen av soldaterna och på allt annat intressant, som hände inom kasernområdet. För det mesta sågs han ute på Norra

(Forts. på sid. 15)

På tjänstebiljett runt jorden

Fanjunkare H. Breitsfeld

Vid nyårstiden 1962 fick jag besked om att jag blivit uttagen till tjänstgöring vid den svenska övervakningskommissionen i Korea. Det var något, som länge hade sysselsatt min fantasi, detta att få en möjlighet att se en del av Fjärran östern. Koreakriget 1950-53 hade ju medfört att vi här i landet fått en kännedom om denna del av världen, som aldrig förr. Hur lite man tidigare behandlat Korea i svensk litteratur fick jag snart klart för mig, då jag uppsökte Skövde stadsbibliotek för att finna något att läsa om landet. Jag fann en gammal bok av Sten Bergman, som varit där någon gång i början av trettioalet, plus några skildringar från kriget. Det skulle visa sig att Bergmans bok, trots att nära trettio år förflutit sedan den skrevs, var den som gav bästa uppfattningen om landets folk, natur och kultur.

Efter en ganska intresselös resa med SAS DC-8 Jet över Anchorage i Alaska landade jag efter sexton timmars resa i Tokyo i slutet av mars 1962. På flygplatsen Haneda mötte min företrädare och vi hade tre dagar på oss att åka runt i staden för att jag skulle lära mig hitta en del ambassader och andra institutioner. Detta hade jag god nytta av då jag senare reste över till Japan som kurir och fick klara mig ensam i en stad på tretton miljoner innevånare. Nyttan av detta kanske framstår ännu klarare, då jag säger att Tokyo saknar gatunamn och att taxichaufförerna på grund av detta har svårt att hitta många adresser. Det är inte ovanligt att de stannar bilen, springer in i någon affär och frågar efter adressen och sedan fortsätter färden tills det är dags att fråga i en ny affär.

Korea, som efter 2. världskriget blivit delat i en nordlig och en sydlig ockupationszon längs den 38. breddgraden, stod sommaren 1950 i världshändelsernas centrum. Den nordliga ockupationszonen under sovjetisk regim bildade 1948 Folkrepubliken Korea medan den sydliga kallades Republiken Korea. Den 20 juni 1950 satte sig den nordkoreanska armén i rörelse över gränsen mot söder. Liksom vid alla tidigare fälttåg på denna strategiskt viktiga halvö, framryckte nord-

Artikel författaren

sidans trupper över slätterna i landets östra delar och efter två dagar föll den cirka 10 mil söder gränsen ligande huvudstaden Seoul. FN:s generalförsamling beslöt snabbt att FN skulle komma Republiken Korea till hjälp och stämplade nordsidan som angripare. Efter någon tid kom kinesiska "frivilliga" i stort antal att delta på nordsidan och kriget drog ut på tiden. Sommaren 1952 började man underhandlingar om ett vapenstillestånd. Dessa resulterade i juli 1953, drygt tre år efter krigets början, i en överenskommelse som bland annat innebar, att en vapenstilleståndslinje skulle upprättas i den linje trupperna då stod. Den sammanföll i stort sett med 38. breddgraden, i väster något söder om och i öster något norr om breddgraden.

De båda krigförande parterna, Förenta Nationerna å ena sidan och Koreanska Folkarmén och Kinesiska Folkets Frivilliga å den andra, utsåg vardera tre neutrala representanter, som skulle kontrollera att stilleståndsöverenskommelsen efterföljdes. Nordsidan föreslog Sovjet, Tjeckoslovakien och Polen medan FN föreslog Norge, Sverige och Schweiz. Då FN inte kunde godtaga Sovjet såsom neutral part, erbjöd sig FN å sin sida att utesluta Norge om nordsidan uteslöt Sovjet. Så blev också beslutet. Kommissionen skulle ha till uppgift att på sex namngivna platser i norr och söder, mest hamnstäder, kontrollera att ingen militär uppbyggnad förekom utan att trupperna hölls vid samma styrkenivå, som vid vapenstilleståndet. Ingen

krigsmateriel skulle således få föras in i landet och detta blev en uppgift som i realiteten blev mycket svår att genomföra. Kontrollkommissionens, eller som den kallades NNSC, uppgift var att sända ut kontrollgrupper till de angivna platserna.

Rörelsefriheten var begränsad, i synnerhet för de grupper, som skulle operera i norr, och befolkningen misstänkte motsidans representanter för spioneri. Det förekom en hel del demonstrationer mot NNSC och från hösten 1957 indrogs kontrollen på platserna ute i landet. NNSC har nu sin verksamhet förlagd till Pan Mun Jom, en plats som hela tiden varit kommissionens centrum.

Demarkationslinjen, som delar hela Korea med ett vitt sadeljordband från den ena kusten till den andra, har på båda sidor ett två kilometer brett område kallat den demilitariserade zonen. Där får inte finnas annan trupp än patruller och poster och deras vapen får inte vara automatvapen. I denna zon, omkring 100 meter från demarkationslinjen, ligger den förläggning som kallas Swiss-Swedish Camp. Tjecker och polacker har sin förläggning på andra sidan omkring två kilometer in i landet. På gränslinjen, där byggnaderna ligger med halva huset på vardera sidan om linjen, finns ett neutralt område kallat Conference Area. Här träffas NNSC eller Vapenstilleståndskommissionen (MAC) för överläggningar och båda parter får vid dessa tillfällen ha 70 pistolbeväpnade poster i området. Att husen ligger exakt på gränslinjen är synnerligen viktigt, då vardera partens representanter i MAC endast kan tänka sig att gå till förhandlingsbordet från sin egen sida. Därför är också, för undvikande av alla obehag, bordet placerat på linjen!

Inom NNSC är stämningen god och umgänget med alla parter är ogenerat. Det var inte utan att man ibland kände det underligt, när man på en lunch kunde sitta till bords med kineser, nordkoreaner, tjecker och polacker för att samma kväll sitta vid ett middagsbord med amerikaner, engelsmän, sydkoreaner och schweizare. Vi fick ofta invitationer från såväl nord som syd,

ja, så ofta att en »kommenderingslista» över deltagande i tillställningar fanns uppgjord inom den svenska gruppen. Den bestod, när jag var ute, av nio man och det var för övrigt lika många från de övriga länderna inom NNSC.

För att vi skulle lära oss förstå mer av landets kultur och historia fick vi inom kommissionen företaga flera intressanta resor. Jag var bland annat nere i södra delarna av landet och besökte templen i Pulguksa, den från kriget välkända hamnstaden Pusan och en f.d. japansk marinbas Chinhae, som nu är förläggning för koreanska sjökrigsskolan. Överallt på dessa studiebesök blev man omhändertagen med stor gästfrihet. Dessa kontakter med i synnerhet amerikanerna var mycket givande och jag har som resultat många brevvänner i Amerika.

Under min tjänstgöringsperiod på sju månader var jag två gånger över i Japan som kurir. Det innebar att man flög över till svenska ambassaden i Tokyo med hemlig tjänstpost och efter en veckas uppehåll i Japan reste man tillbaka igen med post från Sverige. Dessa resor var mycket uppskattade och när kuriren kom åter till Pan Mun Jom samlades de flesta av gruppens medlemmar på hans rum för att höra hur det såg ut i »stora världen». Alltid kunde man räkna med att få höra någon spännande upplevelse eller rolig historia.

Jag hade också förmånen att få ut två veckors semester, vilka jag utnyttjade till en resa runt om i Japan. Japan var på alla sätt ett fascinerande land. Jag trivdes utmärkt och hade vid ett tillfälle för övrigt glädjen att träffa Sten Bergman, som bodde på samma hotell som jag. Jag gick fram och hälsade och sade att jag var i Korea och hade läst hans bok om landet och han var genast mycket intresserad. Han hade inte varit i Korea sedan den tiden och ville nu höra hur det var där.

Under dessa mina resor i Japan kom jag bland annat till Atami, kallat Japans Riviera. Det är en bad- och kurort söder om Tokyo. Där bodde jag på ett japanskt värdshus. Det innebar att jag fick stiga ur mina skor i entrén och ta på husets tofflor. Dessa tassade jag runt med inne i korridorerna, men inte på rummet. Där, på de tjocka bastmattorna »tatamis», som var underbart sköna att gå på, gick man utan fotbeklädning. Jag letade förgäves efter en säng, men fick förklaringen

av en »liten, som alla japanskor, ständigt leende flicka.

»Sängen» kom in på kvällen och bestod i en madrass lagd direkt på golvet. Fåtöljerna bestod av sits och ryggstöd utan ben och bordet var cirka 30 cm över golvet. Trots denna inredning helt i gammal japansk stil fanns en TV-mottagare på rummet. Atami är berömt för sina heta källor och jag har nog aldrig badat så mycket i mitt liv. Det var underbart varmt vatten och där var jag flera gånger om dagen. Den till gästens förfogande framlagda kimono passade dock inte en fullvuxen svensk. Jag reste runt i Hakone nationalpark, ett jätteområde runt Japans heliga berg Fuji och fann på en plats en by av småstugor, kallad Internationella byn. Jag gick dit för att se om Sverige hade någon stuga och där fanns en. Ja, naturligtvis, en röd med vita knutar! Det var en överraskning att se långt borta i Japan. I detta område fanns hotell, bad och allehanda fritidsanordningar. Jag for t ex med en bergbana upp på ett berg närmast för att njuta av utsikten och där fanns, förutom flott restaurang, en jättebyggnad med konstfrusen isbana, där man kunde hyra skridskor och ta en tur mitt i sommarvärmen!

Resorna i Japan förde mig också till Nikko, en stad uppe i bergen med tempel för såväl buddism som den japanska religionen shintuism. Där var otroligt vackra tempel, men mest imponerade kanske den skog med jätteåttå cederträd, som fanns. De hade alla en diameter som gamla svenska ekar, men dessa var raka och höga.

När man reste på tåg i Japan kom ofta ungdomar fram och slog sig i samspråk. De gjorde det nog mest för att få språkträning, men jag hade minst lika stort utbyte av dessa kontakter. Jag fick möjlighet att fråga om saker och fick veta mycket, som inte stod i turistbroschyrer. Markant var också deras intresse för Sverige och det goda renommé vårt land hade, vart man än kom. Av vad jag lärde känna japanerna så är min uppfattning, att de är ärliga, vänliga och mycket hjälpsamma människor. Ärligheten fick jag bekräftad en gång då jag tappat mitt identitetskort på ett varuhus i Tokyo. Där stod, på ett medlemskort till en amerikansk klubb, tursamt nog också vilket hotell jag bodde på. När jag kom till hotellet och skulle hämta min nyckel frågade flickan i receptionen, om jag tappat detta? och visade mitt kort. Jag hade

inte haft en aning om att jag tappat det, men det fanns redan på hotellet.

Hemresan till Sverige hade jag tänkt skulle gå över sydostasien. I början av oktober var jag därför i Hong-Kong för en veckas uppehåll. Det var naturligtvis en stad med mycket slumkvarter och massor av flyktingar. För mig är dock de bestående minnena de vackra delarna av staden. Staden Victoria på Hong-Kongön hade stora bankpalats och vackra bostadshus efter sluttningarna mot Victoria Peak, toppen med en underbar utsikt över denna jättestad. På andra sidan ön låg den intressanta fiskestaden Aberdeen, där omkring tiotusen människor lever och bor på båtar.

Där fick jag uppleva riktiga djonker som i min barndoms sjöörvarromaner och man kunde väl föreställa sig kineser, med knivar mellan tänderna, äntra relingar på överfallna fartyg. Så farligt var det nu inte idag. Den största turistattraktionen är, förutom »bostadskvarteren», de två flytande fiskrestauranger, som ligger på redan. Där tar man levande fisk efter gästens önskan, som sedan tillredes till en härlig måltid. Med tanke på vattnet runt om var jag dock tacksam för det vaccin jag fått mot paratyfus och gulsot. På denna sidan av ön låg också den härliga Repulse Bay, badorten med tjusiga hotell och bostadshus. Där kändes det skönt att ta ett bad efter dagarnas rundturer.

Bangkok var nästa resmål och även där hade jag planerat att stanna en vecka. Efter att ha sett den staden med dess underbara tempel, får herr Västgöta-Bengtsson ursäkta, om jag inte imponeras så mycket av Varnhems kyrka m.fl. Det var något alldeles otroligt vilken prakt, med guld och emalj i den mest fantastiska mosaik jag sett. Man kan fråga sig hur dessa länder, med sådan relativ fattigdom, kunnat bygga så praktfulla tempel. Nu var inte Thailand, efter vad jag kunde förstå, något fattigt land i östern, men det imponerar ändå. Människorna tyckte jag var vackrare än i något annat land i fjärran östern och där som på de flesta platser mycket vänliga. Trots denna överallt förekommande vänlighet fick man ju inte glömma att pruta var gång det var fråga om ett inköp eller en taxiresa. Det var något som man kunde utnyttja helt från Hong-Kong till Beirut, som var nästa resmål.

I Bangkok var den flytande marknaden med massor av små båtar, där befolkningen runt miljonstaden tog sig

Bertil Nilsson död

Sedan Götaträngaren sist utkom, var det en betungande känsla som nådde oss, när meddelandet att Bertil Nilsson, helt hastigt, lämnat oss den 22 juli 1962, endast 53 år gammal.

Bertil Nilsson var i sin dagliga gärning egen konditor, men hans fritid och hobby var Kungl. Göta trängregementets kamratförening i Göteborg, som han var med att bilda 1934 och var sedan 1939 till sin död ordförande i samma. Med sin otroliga organisationsförmåga och uppfinnesrikedom var han ett eldigt geni, som slog allt igenom, vid alla fester, jubiléer, utflykter och resor, icke minst till regementet i Skövde, där var han som hemma, aktad vän med alla från underbefäl till högsta chef. Bland en del av hans inspiration och organi-

sationsförmåga bör nämnas Nordiska militära kamratmötet i Göteborg maj 1951. Trängregementets, med 400 man, stora uppvisning och utställning på Heden i Göteborg i februari 1954, och den stora försvarsutställningen i Göteborg september 1957 i mässhallarna, vilket allt genomfördes med idel rosor i pressen.

Med stor saknad i kamratföreningen, skall han alltid, av unga och gamla, minnas som en uppriktig, ärlig och trogen kamrat och vän.

Einar Strandberg

in till staden för att sälja sina produkter, mycket intressant. Landet runt Bangkok är närmast en stor slätt med otaliga floder och kanaler. Allt detta vatten är gynnsamt för risodlingen och har också gett befolkningen relativt goda kommunikationsmöjligheter. Där förs, på helt överlastade prämar och kanoter, kokosnötter, bananer och allehanda andra tropiska frukter in till marknaden, som försiggår på båtarna vid Menangflodens stränder.

I staden fanns också en ormfarm, som drevs i Pasteurinstitutets regi. Giftormar hör till landets plåga och på detta terrarium har man en stor mängd kobror och andra giftormar. Det var spännande att se hur vakterna tog de ilsket väsende ormarna över nacken, lyfte upp dem, och tog giftet ur dem eller sprutade in någon mjölkfärgad vätska. Alla dessa ormar hålls endast för att man skall kunna framställa serum mot ormbett på befolkningen. Ett betydligt fredligare djur var då den på hotellens och restaurangernas väggar och tak rikligt förekommande »geckon». Det var en liten ödla, som sprang kring här och där samtidigt som den avgav sitt läte gecko, gecko. Mindre lustig var den då den störde nattsömmen genom sitt »geckande».

Efter en färd med mellanlandning i Calcutta och sedan resa över hela Indien med strålände vädre och utsikt från tiotusen meters höjd, kom jag till Karachi i Väst-Pakistan. På grund av motorfel på planet fick vi vänta några timmar extra, ett uppehåll jag utnyttjade till att se mig om i staden. På grund av denna förse- ning var det knappt jag hann byta i

Teheran, men planet till Beirut stod och väntade med motorerna igång och tillsammans med en turbanpydd perser, som tog mina väskor, satte jag av i sprängmarsch mot en gammal skraltig DC-3-maskin. Färden över Eufrat och Tigris minns jag som något mycket gropigt i ett plan, där en perser med vilt stirrande blick serverade en kall måltid.

I ett dundrande åskväder landade jag sent på kvällen utanför Beirut. Jag antastades genast av en mängd underliga individer, som ville ge mig taxiskjuts in till staden. Det uppstod en väldig kalabalik och jag förstod att det gällde vara försiktig. Jag frågade en polis hur mycket som var brukligt att betala för en resa in till staden. Jag fick besked, varefter han hjälpte mig att få en bil. Jag kom senare underfund med att uppståndelsen berott på att en mängd privatpersoner med gamla bilar uppträdde som freelancer i taxitransporter och att de ordinarie chaufförerna gruffade med dessa konkurrenter. När jag sedan skulle betala min resa, var inte chauffören nöjd utan ville ha mer pengar. Jag hänvisade då bara till taxan, som polisen nämnt och det var dräpligt att se denna svartmuskige chaufför, som antagligen skörtat upp många turister, hur han nästan var färdig att ta till tårarna av besvikelse.

Efter några dagars härliga bad i ett varmt och skönt Medelhav gick färden vidare till Athen. Det var den sista anhalten på min resa hem. Jag hade väntat mig mycket av besöket där och mina förväntningar infriades utan tvekan. Det gamla olympiastadion där den första moderna olympiaden hölls 1896 med sina vita bänkrader i mar-

mor och sin vackert svängda bågform, var tjugig att se. Det mest intressanta var dock Dionysostemplet och Akropolis. De gamla platser, man en gång läste om i sina historieböcker, var nu inte bara föremål för en pojkes livliga fantasi utan en realitet, som gjorde ett mäktigt intryck i sin imponerande storhet. När jag var i Athen upplevde jag också en hel del demonstrationer i staden. Först visste jag inte vad saken gällde, när jag såg hela plutoner uniformerade män i grå uniformer stå samlade i gathörnen runt parlamentet. Senare fick jag höra en massa oväsen från det håll där Akropolis var beläget. Då var det en mängd demonstrerande arbetare, som utnyttjat athenarnas urgamla sed att på en höjd nedanför akropolis klippa hålla tal och framföra sina synpunkter. Polisen ingrep med utomordentlig hårdhet och det var ganska makabert att se hur demonstranterna jagades av mängder polis mellan Athens sönderfallna men vackra gamla ruiner.

Trots allt vackert jag såg och allt intressant jag upplevde i Athen, så stegrades de sista dagarna av min resa hemlängtan mer och mer.

Det kändes skönt att efter nästan en månads resa få stiga på flygplanet, som via Genève och Köpenhamn skulle föra mig till Torslanda.

Jag hade avslutat min långa färd och kunde försöka samla alla de intryck jag fått.

Slutresultatet blev väl ungefär det samma för mig, som för så många andra efter en längre tids utlandsvistelse. Vi har det ändå bra här hemma i Sverige. Men, men, längtan till Fjärren Östern finns kvar.

Simulanter, trynare och andra bovar

Major, friherre R. Rehbinder

I alla tider ha värnpliktiga sökt »maska» för att undandra sig tråkig eller obehaglig (= ansträngande) tjänstgöring. Otaliga historier finnes härom. Det har i regel varit militärläkarna, som varit mest utsatta för simulation. De flesta av dem ha väl med tiden fått en viss vana att genomskåda »trynarna». Den äldsta historia jag hört om ett sådant simulationsförsök gjordes vid dåvarande Första livgrenadjärregementet, som år 1849 skulle kommanderas till Nordschleswig i kriget Danmark—Preussen. Den indelta soldatkadern skulle kompletteras med värnpliktiga, däribland kontoristen Lagergren. Denne uppsökte regementsläkaren Karl Anton Wetterbergh, känd författare under pseudonymen »Onkel Adam». Lagergren förebar åtskilliga krämpor som skäl för att få stanna hemma. Wetterbergh skrev ett intyg, som han lade i ett kuvert, förseglade och sade åt Lagergren att lämna det till kompanichefen så skulle det gå bra. När denne öppnade skrivelsen läste han:

Kontoristen Lagergren är frisk och frodig

lite rädd och inte modig.

Intygas på heder och samvete

K A Wetterbergh
Regementsläkare

Från min egen tid kan jag ihågkomma en del. Vid gamla T 1 i Örebro på 1920-talet tjänstgjorde regementsläkaren Gill. Han var en mycket försynt och vänlig man. Men han hade sitt speciella sätt att behandla simulanter. Om en sådan infann sig strax före marsch eller fälttjänstövning vid sjukvisitationen förebärande rätt okontrollerbara besvär, så togs vederbörande in på sjukavdelningen, avkläddes, förseddes med sjukhusets kläder och lades till sängs. Alla andra kläder inlästes. Ja, så kom kamraterna hem och vederbörande anmälde sig frisk. Men se då kom straffet. Frisk trodde Gill inte att han var. Han måste behålla vederbörande för observation. Det straffet blev en veckas sängläge, i svårare fall 14 dagar.

Friskskrivningen skedde givetvis på en måndag. Efter ett par sådana fall spred sig kunskapen härom till års-

klassen. Därefter voro simulanterna nästan bortblåsta.

Vid gamla T 6, nuvarande T 1, skulle en yngling försöka komma ifrån värnplikten. Vid inryckningen sade han att han såg mycket dåligt. Misstankarna om simulation voro mycket starka. Han klarade sig rätt bra, men till sist kom man på något. Man frågade om han lärt sig skriva. Jo, det hade han innan han blev svagsynt, ty det var helt nyligen. Man lade för honom en ansökan och sade att om han bara skrev under så skulle han bli fri. Han fick bläck och en stålpena som preparerats med ett litet hårstrå. Alla lämnade rummet. Han plumpade givetvis och då finga de, som stod och kikade i dörren se, huru han höll pennan mot ljuset och försökte ta bort hårstrået. Ja, så var hans väg till arresten given. En annan vid samma kår var vid inryckningen strakbent. Det hade han blivit efter inskrivningen. Han var mycket ståndaktig och kunde inte böja ena knäet. Men han sattes på ett litet sängbord. Benet pekade rätt ut. Nå det dröjde inte länge förrän foten började dala ned mot golvet. Så fick han gå samma väg som föregående. En student som vid T 3 försökte komma ifrån en vintermarsch sökte åstadkomma feber. Han hade hämtat en het potatis i köket, i vilken han satte termometern i stället för i sig själv. I hastigheten kunde han på grund av sjukvårdarens närvaro ej kontrollera hur hög »febern» blev. 43° avlästes och rapporterades till regementsläkaren som sade: »bär ut liket».

Ja, arrest blev det i de flesta fall för sådana försök. När jag kom i tjänst gällde de gamla stränga krigslagarna som 1917 upphörde att gälla, för att efterföljas av humanare. Då fanns utom vaktarrest även sträng arrest, som omväxlande kallades mörk arrest. Populärt sade man så eller så många »gröna». Maximistraffet var 8. Det tillgick så att den ådömde instängdes på kvällen i en arrestlokal utan fönster och ljus och satt där till tredje dygnets kväll, då han överflyttades i en ljus cell, där han satt ett dygn, så tre mörka och en ljus och så två mörka.

De ljusa räknades inte. Givetvis var

det inte alltid som maxstraffet utmättes. Under de mörka dagarna fick han även äta i kolmörker och givetvis endast med sked. Vid ett tillfälle då jag var daglöjtnant skulle en syndare få ett antal »gröna». Väbeln satte in gossen, som för övrigt var rätt ökad tidigare. Daglöjtnant och regementsofficer skulle närvara. Väbeln kroppsvisiterade. Svängremmen gick först. I ena trätuffeln hittades en ljusstump, i andra en liten påse örtor, på ryggen en 25-öres bok, i ena axelklaffen på stallrocken några tändstickor och i andra ett plån. Allt konfiskerades. Men varför hade arrestanten sökt smuggla med örtor? Jo, han räknade örtorna och så slängde han ut dom i cellen. Sedan kröp han omkring och försökte ta reda på alla. Också ett sätt att fördriva tiden. Nöden är uppfinningar- nas moder. I övrigt kunde både sträng och vanlig vaktarrest skärpas med »hårt nattläger». På kvällen togs allt bort i cellen och arrestanten fick ligga på bara golvet i en kapp.

I äldre tider fanns icke någon som helst testning av de värnpliktigas intelligens. Bara karlen var frisk och stark till kroppen fick han vara hur klen som helst å huvudets vägnar. Vi kommer ju ihåg Sven Dufva. Men var han förklarad vapenför så skulle han göras till soldat och god sådan. Somliga exemplar av imbecilla individer kunde driva kompaniets befäl till förtvivlan. Men kunde han inte läras skjuta, ja då kunde chefen göra honom till malaj. Men det var också enda tillfället. Jag hade ett år fått en sådan på min pluton. Jag kallar honom A. Han var rätt kort men bred och stark, men inte rätt snurrad, som man säger. A sprang jämt och ständigt till sjukvisitation tills läkarna var alledeles uttröttade på honom. Alla skulle ju kunna exercera, noggrann marsch, gevärsförföring o s v.

A kunde aldrig ens gå i takt och färdigställningarna var hopplösa. En dag satte jag en korpral att öva honom särskilt i färdigställningar. Korpralen var inte alls av människo-plågartyp, tvärt om. Men A blev ilsken och klippte till korpralen med geväret så att kornet skar ett djupt snitt från ena örat ned mot halsen. Jag tillsade omedelbart A arrest och skrev rap-

port. Det blev krigsrätt. Den bestod av en regementsofficer ordförande, två kapten, två löjtnanter och en underlöjtnant, Auditören var endast med som rådgivare och tolkare av lagen. Väbeln var åklagare. Regementsläkaren var med och vittnade. Straffet blev två års straffarbete skärpt med 14 dagars hårt nattläger den första iden.

Det är dock inte 100 år sedan krigslagarna var ohyggligt stränga. Bland strafformerna fanns även prygel icke att förväxla med spöstraffet, som var ett civilt straff. Den 28. dec. 1864 utexaminerades min far från Kungl Krigsakademin, som Karlberg hette på den tiden. Det var en från armén och flottan helt fristående organisation men för utbildning av officerare för båda vapenslagen. Chefen hette guvernör. Kadetterna skrevs in vid 15 års ålder efter inträdesprövning och läste utom militära ämnen (för kommande officerare) vanliga civila ämnen, som till studentexamen, för civila lärare. Studierna omfattade 4 klasser, de två första gemensamma sedan delades 3. och 4. klassen i lantklasser och sjöklasser. Tiden var 4 à 6 år i genomsnitt. Eftersom det var akademi togs officersexamen när som helst under året när alla ämnen var tenterade, alltså ingen bestämd dag, som det blev senare och som fortfarande gäller. Den nyblivne officeren hade inte gjort någon trupptjänst och måste därför undergå gradpassering vid något regemente. Han gjorde då korpals- underofficers- och officerstjänst. Gradpasseringen skedde i regel vid något värvt regemente, ty dessa voro i ständig tjänst. De indelta regementena var i verkligheten endast en sorts milis och hade bara korta möten. Vanligtvis gjorde infanteristerna gradpasseringen vid endera Svea garde eller Andra gardet (sedermera Göta garde) Kavalleristerna vid Hästgardet, artilleristerna vid något av de tre artilleriregementena Svea, Göta eller Vendes och ingenjörerna vid Ingenjör-Korpsen. Gradpasseringen varade i cirka 3 månader. Min fader, som blev officer vid förutvarande Andra livgrenadjärregementet gjorde sin gradpassering vid Svea garde. En kväll då han tjänstgjorde som dagkorpral kom en av gardisterna på det kompani, min fader då var placerad, hem stupfull. När gardisten fick se kompaniadjutanten i ett fönster utfor han i vilda smädelser och hotade honom till livet. Min fader förpassade gardisten till »torken».

Gardistens kontrakt gick ut samma

natt kl 12. Följande dag blev det krigsrätt. Gardisten hade gormat några timmar för tidigt. När brottet begicks var han ännu i tjänst. Han dömdes 48 prygel vilket var max. Nu måste påpekas att dåtidens värvade gardister inte var Guds bästa barn, utan en hel del måste betecknas som rent slödder. Det fordrades hårda tag att hålla den truppen i tukt och ordning. Prygelstraffet tillgick så, att delikventen bands fast på en plint med naken rygg och blottat rygglut. På ena sidan stod daglöjtnanten med klockan i hand, på den andra sidan profossen med käppen till parad. Det var en hasselkäpp av noggrant anbefalld längd och tjocklek. (På den tiden fördes sabeln till parad med högra handen vid höften och klingan snett över bröstet stödd i vänstra handen i höjd med axeln). När daglöjtnanten nickade, gjorde profossen halvt vänster om, uttog ett steg med höger fot, utdelade ett rapp, varefter han återgick till utgångsställningen. Allt fullt exercismässigt. Det var vissa sekunder mellan varje rapp, ty rappet skulle svida över. »Ja, det var hans avskedspass» brukade min fader kommentera historien. Jag undrar just vad som skulle hända en soldat som i våra dagar begick en sådan försyndelse, fylleri, hot till livet mot kompaniadjutant och förargelseväckande beteende i övrigt? Men det kan kanske några i tjänst varande medlemmar av kamratföreningen räkna ut. Jag kan det inte.

Men var prygelstraffet barbariskt, så var dock spöstraffet ändå värre. Delikventen bands fast med naken rygg. Man hade ett lager av parspön, två hopbundna spön. Med varje par slogs tre rapp och sedan slängdes paret och så tog bödeln ett nytt parspö och slog tre rapp o s v. 40 parspön var lika med dödsstraff. Det var 120 rapp. En del fångar dog efter en sådan behandling. Emellertid har jag känt en person som undergått detta förfärliga straff och överlevt. Mannen var, då jag kände honom 1910, över 80 år och intagen på fattighuset, som det hette då, i min hemförsamling. Hans historia är i korthet följande. Han hade i 20-årsåldern varit värvad vid det nu nedlagda Göta artilleriregemente. Vid ett tillfälle hade han i det närmaste stuckit ihjäl en konstapel under tjänstgöring. Han dömdes av krigsrätt till döden, men eftersom konstapeln inte dog benådades han med 40 parspön och livstids straffarbete.

Han överlevde spöstraffet och kom på Marstrand. Så småningom mildra-

des tiderna, och han benådades efter många år. Men i fängelset hade han kommit i tjuvagång och blivit tjuv. Han hade kommit fast flera gånger och vandrat in och ut i landets fångelser. Hur han slutligen hamnat på fattighuset just i min hemsöcken, har jag glömt. Han hade säkerligen gömt pengar, som han stulit förstas, ty han var finast klädd på huset och uppträdde i svart långrock. Oaktat sina över 80 år, tog han sig för att vandra till Askersund, dit det var över 4 mil. Som han hade pengar, kunde han suppa sig full och hamnade i den lilla stadens finka. Där fick han hämtas av socknens fjärdingsman (per hästskjuts och det tog två dagar). När dessa stadspromenader upprepades ett flertal gånger, tröt tålmodet hos socknens styresmän, och föreståndarinnan på fattighuset fick order att ta ifrån honom hans fina kläder. I ilskan häröver rände han kniven i ryggen på henne. Efter den episoden fördes han till fängelset i Linköping. Om hans vidare öden vet jag inte. Det måste emellertid varit en otrolig seghet hos den mannen som först uthärdat max-prygelstraffet och så över 20 år på Marstrand i dess hemska fångelschälör och ändå bli över 80 år.

Men för att återgå till dagens händelser i jämförelse med gamla tider så har jag framför mig Sveriges Rikes Lag, tryckt år 1841. Dess missgärningsbalk 4, kap om förräderi 1 § lyder: Förer någon avfog skiöld emot Riket; eller gör någon våldsglärnning å Rikets Konung och Herra, Drottningen eller theras barn; eller vardere tillvunnen at stempla något antingen med inländsk eller utländsk man, emot Konungen och Riket til theras skada och förderf; eller söker förråda Rikets undersåtare, land eller folk, Krigsmacht, Fästningar, Förrådshus, Skiep och annat-slikt: då bör han och alle the med honom i samma gierning och upsåt voro halshuggas; och gånge theras gods i löst och fast under Kronan.

Och nu får en lunds förrädare blott 12 års straffarbete. Må vi minnas skaldens ord i »Fänrik Ståls sägner»:

Förtig hans ätt näm'n ej hans stam
Välv ej på dem hans brott
må ingen rodna för hans skam
den drabbe honom blott
Den som förrått sitt land han har
ej ätt, ej stam, ej son, ej far.

GYNNA
ANNONSÖRERNA!

Ahlströms

OPTIKER I TRE GENERATIONER

1874 90 år 1964

**Viktigt
för Er
som behöver
glasögon!**

TIDSBESTÄLL. PR TEL. 155 00, SÅ SLIPPER NI VANTA

Ahlströms

OPTIK AB

FOLKE AHLSTRÖM

Leg. optiker *SOR*

Rådhusgatan 1 SKÖVDE

(Mitt emot Domus)

NÄR DET GÄLLER

HÅRETS VÅRD

vänd Er med förtroende till

EKMANS HERR &
DAMFRISERING

Mariestadsvägen 17 (mitt emot Götasalen)

Telefon 157 65

SKÖVDE

AB S. Olsson Biltillbehör

Långgatan 2, Skövde

Försäljer
ALLT FÖR
BILBRANSCHEN
Telefon 124 34, 134 34

Tillverkar
NYCKLAR
till alla
bilmärken

Ert Bussen till förfogande

Ett billigt, bekvämt och säkert sätt
att Resa för grupper,
föreningar, företag, skolor
och andra sammanslutningar.

Det är bekvämare och billigare än Ni föreställer Er att resa med buss. Kontakta oss och Ni får en säker och erfaren förare med en rymlig buss, inredd för komfort och trivsel, till Er tjänst. Vi hjälper Er också gärna med planeringen av resan, måltider, övernattnig och andra detaljer.

PERMISSIONSRESOR FÖR VÄRNPLIKTIGA !

Linjebuss Resebyrå

Sandtorget 1, Skövde, tel. 145 70, 153 80

Hallenbergs

SKÖVDE — Telefon växel 109 30

är adressen när det gäller Edra bilproblem

MODERN VERKSTAD — VÄLSORTERAT LAGER — PERFEKT SERVICE

BENSIN och OLJOR
DÄCK och SLANGAR
BÄRGNINGSBIL

Auktoriserad

försäljare

VESTERGYLLEN

HOTELL - FESTVÄNING

Enskilda lokaler för begravningar, middagar och begravningskaffe, bröllop, högtidsdagar o. dyl. Eder middag eller supé arrangerar vi smakfullt och till moderat pris.

Kontakta oss!

Innehavare: EVALD SVENSSON

Tel. Skövde 113 60 - 113 61

GOD MAT

Propra resanderum

Fullständiga rättigheter

Trädgårdsservering

TV

Järnvägshotellet

SKÖVDE

Tel. 165 50

F:a Motorkyl

Ullbergsgatan 3 SKÖVDE Tel. 150 65

SPECIALVERKSTAD

för

BIL- och TRAKTORKYLARE

*Reparerar och insätter nya element
av i marknaden förekommande märken.*

Snabb leverans

Humana priser

Vid köp av däck eller service

anlita

DÄCKSPECIALISTEN

Bilbyråns Gummiverkstad

(Skövde Bilbyrå — Etablerad 1914)

SKÖVDE

Tel. 155 75, 185 75

Hotel Billingen

OCH

Zuw Dicken Fritz

AXELSONS

MEKANISKA VERKSTAD

Eriksdals gård SKÖVDE Tel. 140 49

Plåt-, Smides- och Mekaniska arbeten

Rostfria arbeten

Bensindrivet svetsverk till förfogande

Leverantör till Televerket
och Skövde Garnison

PRIPPS

Apotekarnes

BRYGGERIET NORDSTJERNAN

Telefon växel 165 55

Det dagliga brödet

Alltid gott och nybakat från

K. W. BERGQVIST

BAGERIAKTIEBÖLAGET

Telefon: order 101 36

FREDSGATAN 5

SKÖVDE

HAR NI KOMMIT **SÅ HÖGT** NI VILL I SKÖVDE

Varom inte så gör ett besök på Skid- och Friluftsförbundets friluftsgård

ALPHYDDAN

Mat- och kaffeservering. Härliga vandringar.

GOTT BORD!

Bordsbeställningar mottages per telefon 110 65

Skid och friluftsförbundet
FRÄMJANDET

VÄRME, SANITÄRA OCH
OLJEELDNINGSSANLÄGGNINGAR

utföras av

VÄRME & SANITET

Gust. Adolfsgatan 21, Skövde, tel. 116 80

Innehavare av Staten legaliserat mästarbrev.

Lorentzons Byggnadsvaror

SKÖVDE Tel. 106 35 vx SKÖVDE

*Trävaror och byggnadsmaterial i parti
och minut. Hyvleri.*

Tegelindustri: Mariesjö Tegelbruk, Skövde
Tel. 158 39

PRESENNINGSUTHYRNING

Byggnadsfirma Carl Tesdorpf AB

SKÖVDE — Telefon växel 109 00
Verkstad och plåtslageri telefon 139 40

HUS och INDUSTRIBYGGNADER

Schönborg & Söner

PLATSLAGERI

Billingsstorpsvägen, Skövde
Tel. verkstaden 103 52. Bost. ankn.
Tel. Bengt Schönborg bost. 130 76

Utför allt vad till yrket hör:

*Taktäckningar
Ventilationsanläggningar
Alla slags arbeten i rostfritt
Reparationer och målning av tak*

FULLGOTT ARBETE GARANTERAS

FÄRDIGBLANDAD BETONG

levereras av

Z-Betong AB

A. Zachrisson

Telefon Skövde 333 00

Shell Bensinstation

Stig Johansson

ALLT INOM BRANSCHEN

GOD SERVICE

FULLGOTT ARBETE GARANTERAS

TRÄ- och BYGGNADSMATERIEL

Gustaf Törling AB

Telefon växel 180 40

Törling Golv AB

Klarar Ni felen —
så klara vi delen...

BILTILLBEHÖR ———— RESERVDELAR

Motor-

Allt RÅDHUSGATAN 2
I SKÖVDE AB

Telefon 150 20 — 150 21

Assar Anderssons Blomsterhandel

Kungsgatan 11 — Skövde

Telefoner:

Affär 102 17 Bostad 103 28

NÄR DET GÄLLER

eldningsoljor

Vänd Eder till

AB Leonard Settergren

Skövde — Telefon 102 55

LINDBERGS BILSKOLA

AMAZON, VOLVO P-544, OPEL, TAUNUS,
SAAB, VOLKSWAGEN 1200 och 1500

— *Körkortsbok* —

Centrumhuset, Skövde

Inneh. fanj. å res.-stat ERIK LINDBERG
Telefon 111 25

Johannes Svedhall

UNIFORMS- & CIVILSKRÄDDERI

Storgatan 11 — Skövde

Telefon 101 69

Specialité:

HERR- och DAMRIDBYXOR

T2-are i FN-tjänst

Fanjunkare
B. Öman

Under tiden 17/4—17/10 1963 hade jag förmånen att få tjänstgöra i Sveriges nittonde FN-bataljon. Den artikel, som jag blivit ombedd att skriva för »Göta-trängaren», skall jag utforma i likhet med det resebrev jag skrev till min hustru några dagar efter ankomsten till Egypten (Ghaza). Skildringen börjar 17/4 samma dag som vi skulle lämna Sverige för avfärd till Främre orienten.

Kl. 22.00 på kvällen tar chefen, överste Magnus Ehrenström, emot bataljonen på P 10:s kaserngård. Han höll ett kärnfriskt tal, vari han påpekade för oss vilken uppgift vi såsom svenskar kunde bli ställda inför under vår tjänst i Ghaza. Översten hade under tre år tjänstgjort i Abbesinien, vilket borgade för att han visste vad han talade om. Innan avlämningen hade vi i regementets matsal blivit bjudna på en måltid, som skulle bli den sista svenska på sex månader. Eldar var uppgjorda på kaserngården och bildade en effektiv inramning till den högtidliga ceremonien. Kl. 23.00 avreste vi med bussar från Strängnäs till Arlanda flygplats. Den hårda fart bussförarna höll vittnade om att det inte var första gången de körde denna sträcka. Vi ankom välbehållna till Arlanda kl. 24.00 och här skulle vi få vänta till kl. 02.30. De flygplan vi skulle resa med tillhörde det engelska flygbolaget BOAC och varje plan kunde ta 120 man med full utrustning samt 6 mans besättning. Flygplanen var givetvis helt civila. På vägen från England skulle vårt plan ta ombord 70 danskar, som sedermera skulle bli våra medpassagerare till El Arish. Dåligt flygväder över Köpenhamn gjorde emellertid att planet inte anlände till Arlanda förrän kl. 04.30. Väntetiden tillbringade vi i flygplatsens utrikes-hall. Där fanns en hel del intressanta saker att beskåda, varför väntetiden gick ganska fort. Vi blev dessutom väl undfägnade genom flygbolagets försorg, vilket ytterligare bidrog till att förkorta väntetiden. Någon sömn att tala om blev det inte på grund av det sjudande liv som rådde hela natten. När flygplanet till sist anlände skulle det visa sig att avfärden inte kunde ske med det snaraste. Flygsäkerhetsbestämmelserna tvingar flygplatspersonalen till en grundlig genomgång av motorer m. m. och en sådan genom-

Artikel författaren

gång görs inte i en handvändning. Vi har emellertid anledning att vara glada över de rigorösa bestämmelserna. Det tar också sin tid att tanka 80.000 liter bensen vilket erfordras för flygningen Arlanda—El Arish och åter. Kl. 06.00 var det klart för embarkering. Artiga som vi svenskar är och skall vara, lämnade vi företräde för de sjuttio danskarna. Dessa embarke-

rades först och kunde välja de bästa platserna. Det visade sig då under-tecknad klev in i planet att några av danskarna också läggde ett visst mått av artighet. Jag fick nämligen fönsterplats med en av mina kamrater och en dansk sergeant vid sidan om mig. Kl. 06.45 hälsade chefpiloten oss välkomna, meddelade starttid, flygväg, flyghöjd m. m. Han meddelade förbud att

röka vid start samt beordrade oss att spänna fast säkerhetsbältena.

● Äventyret kunde börja

Efter diverse manövrer ute på startbanan gavs klarsignal för start och motorerna (4 st) drogs igång och lärsarna kan vara övertygade om att det varken hördes eller kändes som utombordsmotorer precis. Gissa att det blev fart över asfalten. Efter ungefär en km i vansinnesfart lyfte den tunga maskinen och steg nästan rakt upp. Man satt fastnaglad i sätet och paralyserad av den enorma farten. Det var inte mycket man hann se av jorden förrän vi kom upp på någorlunda höjd. Den anbefallda flyghöjden var 6.000 meter alltså nära nog idealet. Det tog inte lång stund förrän planet var uppe på anbefalld höjd. Flygvägen: Arlanda — mitt över Östergötland med bl. a. Norrköping och Linköping i sikte — över hela Småland — över Skåne — Köpenhamn — ner mot tyska gränsen — Frankfurt — München — Venedig — Brindisi på Italiens sydostspets — över Albanians sydvästra udde — över grekiska arkipelagen — Kreta — El Arish. Den flygfärden kommer nog aldrig att gå ur mitt minne. De första tio minuterna av flygningen var vädret rätt så molnigt, men därefter var det klart väder under de sju timmar flygningen räckte. Redan efter en timmes färd bjöds vi på frukost (stekta ägg, bacon, smör och bröd, buljong samt dricka). Serveringen sköttes av två flygvärdinnor och två manliga servitörer. Maten smakade utmärkt och betjäningen var förstklassig. Efter måltiden kunde vi njuta av den allra vackraste utsikt. Vädret var klart och vi hade kommit in över Skåne, vilket landskap såg ut som ett lapptäcke uppifrån. Färden gick rakt över Malmö och över mot Köpenhamn, två trevliga städer, som också såg trevliga ut ovanifrån. Danmark med dess intensiva jordbruk var också vackert att studera från ovan. Då vi flög in över tyska kusten såg vi de berömda kritöarna. Norra Tyskland är ju i och för sig inte så vackert, men de många städerna, som från ovan ser ut som »drömkakor» ger ett intryck av ordning och reda. Flygresans hitintills största höjdpunkt kom när vi passerade in över Alperna. Något så vackert som alptoppar flödande i sol hade jag aldrig förut sett. Bl. a. passerade vi över Innsbruck, där vinterolympiaden 1964 gick av stapeln.

Sedan Alperna passerats flög vi in

över norra Italien och här börjar den allra vackraste delen av resan. Det var som alla världens konstnärer hjälpts åt att göra landet så vackert som möjligt sett uppifrån från 6.000 meters höjd. De tillsynes välansade åkrarna låg som färgklickar i välordnade rader, vägarna var spikraka. Floden Pos delta var som ordnat av konstnärshand. I jämnhöjd med Italiens sydostspets vek vi av rakt över Adriatiska havet mot sydligaste Albanien, vilket land föreföll vara klippigt och otillgängligt. Flygfärden gick vidare in över grekiska arkipelagen. De klippiga öarna och de brandgula badstränderna var en sevärdhet. Vägnätet syntes vara mycket glest. Vände vi blicken mot söder kunde vi se Peleponesos bergskedja, som t. o. m. hade snö på topparna. Det var en fantastisk syn. Sedan Grekland passerats vidtog flygning över enbart hav under en längre tid. Den stora ön Kreta kom i sikte och vi passerade över öns östligaste spets. Under flygningen från Grekland till Kreta blev vi bjudna på en mycket god middag, trots flygpropar mäterligt serverad av flygvärdinnor och servitörer. Vi lät oss väl smaka, väl medvetna om att det var den sista bastanta europeiska måltiden på sex månader. Nu hade vi varit på väg i sex timmar och vi hade ungefär en timma kvar till bestämmelseorten, El Arish. Sista 90 svenska milen gick uteslutande över hav (Medelhavet). Vi började undra över vad etapp nummer två av det stora äventyret skulle bära i sitt sköte. Snart kunde vi skönja Afrikas kust i fjärran och redan nu började den stora maskinen sänka sig i etapper förmodligen för att inte bereda oss flygpasagerare för stora överraskningar. På ungefär 1.500 meters höjd flög vi in över Afrikas kust med dess enorma sanddyner. Sand och åter sand så långt ögat kunde se med något enstaka palmträd här och var. Redan långt före landningen kände vi t. o. m. inne i flygplanet att vi närmade oss varmare trakter, men värre skulle det bli. Jag var beredd på att få en chock av den svåra värmen just vid ilandstigningen, men denna episod klarade jag av ganska så bra. På Arlanda var det 3 grader — när vi steg på planet sju timmar tidigare. Det kändes konstigt att stiga av planet i 36 graders värme. En hel del av mina medpassagerare hade synbarliga besvär. På flygplatsen möttes vi av delar ur den bataljon vi skulle avlösa.

En ny fas av FN-tjänsten hade börjat, men om detta i senare artikel.

Något om ryttare . . .

(Forts. från sid. 2)

fältet, men då och då promenerade han även fram mot kaserngården.

Den foderstat, som användes vid den här tiden, innehöll som kraftfoder det av alla gamla anspannssoldater väl kända »cellfor m m». Dessa »delikata peppersstrimlor» hade en viss benägenhet att svälla, när de väl kommit ned i hästbukarna. Av den anledningen var »givorna» av detta fodermedel ej så stora per häst och dag.

Cellulosakraftfodret förvarades i en liten kammare på norra gaveln av varje sommarstall. Till detta utrymme ledde bla en trång dörr från utsidan. Vid ett tillfälle hade någon slarvig stallpost glömt att stänga den där dörren. Den dagen saknades Kalle, när han fram emot kvällen skulle motas in i stallet för att bindas i sin spilta för natten. Efter mycket letande i de flesta skrymslen och vrår av kaserngården, hittades Kalle så småningom inne i nyss nämnda foderkammare ivrigt mumsande. Hur länge han stått där och smort kråset visste helt naturligt ingen, men att det rörde sig om en ganska anseelig tid var ingenting att ta fel på, ty att få ut Kalle genom den trånga dörren visade sig vara ganska besvärligt. Kalles magvolym hade ökat, avsevärt, och det tarvades flera starka anspannssoldaters hjälp för att baxa ut den gamle »pensionären» genom dörren. Några framtida men av festmåltiden fick underligt nog icke Kalle.

Den andra gamlingen kallades för Oskar. Han hade en gång i sin ungdom varit vit och säkerligen mycket vacker men med åren antagit en gulbrun-aktigt färgton. Oskar hade inte samma förmåner som Kalle vad beträffade »frigång» och dessutom fick han vissa dagar i veckan göra skäl för rationen genom att förpassa potatisvagnen från källaren i Haradalen till köket. Vid dessa tillfällen tyglades eller kanske rättare sagt »tömmades» han alltid av en typisk representant från »Negerbyn». Kapten Ahlbergs stolta »järngarde» var vid denna tid inkvarterat i detta barackläger. Någon nämnvärd inverkan på Oskar tror jag knappast kusken hade. Oskar visste exakt den väg han skulle gå med sitt potatislass.

Oskar hade en stor passion här i livet, och det var socker. Denna hans svaghet kände så gott som alla soldaterna på regementet till, och därför matades han vid alla upptänkliga till-

Kamratföreningens årsmöte

söndagen den 18 oktober 1964

Föreningens ordförande är fr. o. m. årsmötet regementschefen, översten Magnus Bruzelius till detta enhälligt vald.

Med tanke på den viloperiod på två år som Kamratföreningen unnat sig så gick pånyttfödelsen påfallande smärtfritt. Endast från ett håll framfördes högljutt missnöje med styrelsens underlåtenhet att ordna något slag av sammanträde under dessa två år. Återstående fyrtioen av årsmötesdeltagarna godtog styrelsens förklaringar till »driftstoppet» och detta tolkade styrelsen som ett förtroende.

Förutom styrelsens tio ledamöter hade trettio två tappra och intresserade medlemmar hörsammat kallelsen till årsmötet. Att så många kommit till stades, den sena tidpunkten och dåliga vädret till trots, tar styrelsen som ett belegg för att intresse för föreningens fortbestånd fortfarande finnes i ganska hög grad. Granskar man förteckningen över årsmötesdeltagarna finner man en del långvägs gäster. Detta gläder styrelsen i all synnerhet.

Årsmötesförhandlingarna klubbades snabbt undan under ordförandens säkra ledning. Styrelsens förslag till revidering av stadgarna var väl den punkt som tog längsta tiden i anspråk. Ändringsförslaget godtogs med ytterst små justeringar. Styrelsen omvaldes i sin helhet utom vad ordförandeposten beträffar. Årsmötet beslöt, på förslag av Petrus Bäck, att avsända ett telegram till en av föreningens äldsta

fällen. Så fort någon sträckte fram sin hand, visste Oskar vad det rörde sig om, och utan tanke på någonting annat spatserade han iväg för att få tag i den begärliga godsaken. Vid dessa tillfällen hjälpte ej de kraftigaste tömtag för att få honom ur »sockerkursen».

En gång hade ett par till synes iltvilliga soldater inväntat potatisforan nere i slutningen mot baddammen. Så fort ekipaget visade sig uppe på vägen, frestade de Oskar med sina utsträckta händer. Trots ihärdiga försök från kuskens sida att styra rakt fram längs vägen, traskade Oskar ned för slänten mot de höggrändade sockerbitarna och snart rullade flera dagsbehov potatis ned mot målboden vid korthållsbanan och ner i baddammen.

medlemmar nämligen Johan Sahlqvist i Laxå, född 18 december 1878.

Efter årsmötets slut bjöds deltagarna på ett visningsprogram som lagts upp av kapten Lars Björn och som han ledde med hjälp av regementets dagbefäl. I samlad tropp styrdes stegen först till regementsmuseet där vi, under kapten Folke Viktorssons ciceronskap, fick oss till del något av regementets historia. Vi kunde konstatera att museet genomgått en »ansiktslyftning» sedan vi sist besökte detsamma. Det ligger mycket arbete bakom detta, var det någon som sa. Instämmanden hördes från flera håll. Från museet till kaserngården där visning av terrängfordon, bärgningsbil, gaffeltruck m. m. fångade deltagarnas intresse. Gick man sedan in i övningshallen kunde man där få se skjutvapen av modernaste slag samt hur en soldat skyddar sig mot atomvapenanslag. Under regementschefens ledning företog vi en bussresa ut till Törnestorp, där kompanichefs- och predikantboställena besågs. Även där fick vi oss till livs något om regementets allra äldsta historia. Boställena håller på att rustas upp med militär arbetskraft då sådan kan lösgöras. Överstens förhoppning om att donatorer skall anmäla sig att skänka material får vi innerligt hoppas går i uppfyllelse. Från Törnestorp till skjutbanan på regementet. Där kunde vi uppöva vår skicklighet i skjutning med pistol och kpist. Förvaltaren Bengt Spetz vann pistolskjutningen och medaljerades av regementschefen. Regementschefen vann kpistskjutningen och medaljerades av förvaltaren Spetz (åtminstone förtäljer ryktet så). Det blev en spännande kamp i kpistskjutningen mellan styrelseledamöterna K.-G. Jansson och Folke Ahlström. K.-G. vann med 32 poäng över Folkes 31. Bra skjutet av två som aldrig förut hållit i en så underlig »bössa». Från skjutbanan vandrade vi till betydligt stillsammare övningar i Götasalen, där rustmästare Lennart Norén visade moderna utbildningsfilmer.

Efter allt det sevärda vi fått vara med om smakade det gott med middag, som serverades i regementets matsal. Samtliga årsmötesdeltagarna infann sig och lät sig maten väl smaka. Var någonstans får man så god mat för 3 kr och 50 öre allrahelst som man får

öl till maten. Middagspriset har gått upp 5 öre sedan 1961 var det någon minnesgod deltagare som påpekade. Prishöjningar slår väl inte igenom så fort på regementena, sa författarens bordsgranne. Ordföranden hälsade välkommen till bords. Tacket för maten samt till husmor framfördes av vice ordföranden, rektor Gunnar Fridén.

Efter middagen begav sig var och en hem till sitt, nöjda med en minnesrik dag på T 2.

Deltagarna: Uno Ackefur, Kristinehamn, Folke Ahlström, Skövde, Assar Andersson, Skövde, Frans Andersson, Tidavad, Rune Apell, Almedöda, Gustaf Ask, Skånings-Åsaka, Lars Björn, Skövde, Frans Josef Blad, Skövde, O. M. Blom, Skövde, Birger Bohman, Råbäck, Sven Bolinder, Stenstorp, Magnus Bruzelius, Skövde, Petrus Bäck, Skövde, Nils Carlsson, Skövde, Gustaf Claeson, Moholm, Ivar Ehn, Skövde, Lennart Ehrling, Skövde, Åke Friberg, Skövde, Gunnar Fridén, Igelstorp, Paul Frösling, Frösve, Bror Gustafsson, Skövde, Evert Hansson, Tidaholm, Waldemar Helge, Källby, Sven Hjertberg, Nossebro, K.-G. Jansson, Skövde, Erik Johansson, Åsarp, Lennart Johansson, Västerås, Erik Lindberg, Skövde, Waldemar Ljunggren, Skövde, Johan Ljungström, Källby, Arne Molin, Skövde, Gunnar R. Nilsson, Skövde, Nils Nilsson, Moholm, Gunnar Persson, Skövde, Reinhold Rehbinder, Skövde, Evert Svensson, Tidavad, Einar Sahlström, Gössäter, Karl-Erik Save-my, Skövde, Bengt Spetz, Skövde, Gustaf Tapper, Skövde, Folke Viktorsson, Skövde, Bengt Öman, Skövde.

Bengt Öman
sekreterare

*Betala in
medlemsavgiften
snarast!*

Hagstens Järnhandel AB

SKÖVDE
Telefon 165 15

Säljer:

SPORT- och HUSHÅLLSARTIKLAR
JÄRN - MASKINER - REDSKAP
CYKLAR

GYNNA

STADENS

AUKTORISERADE

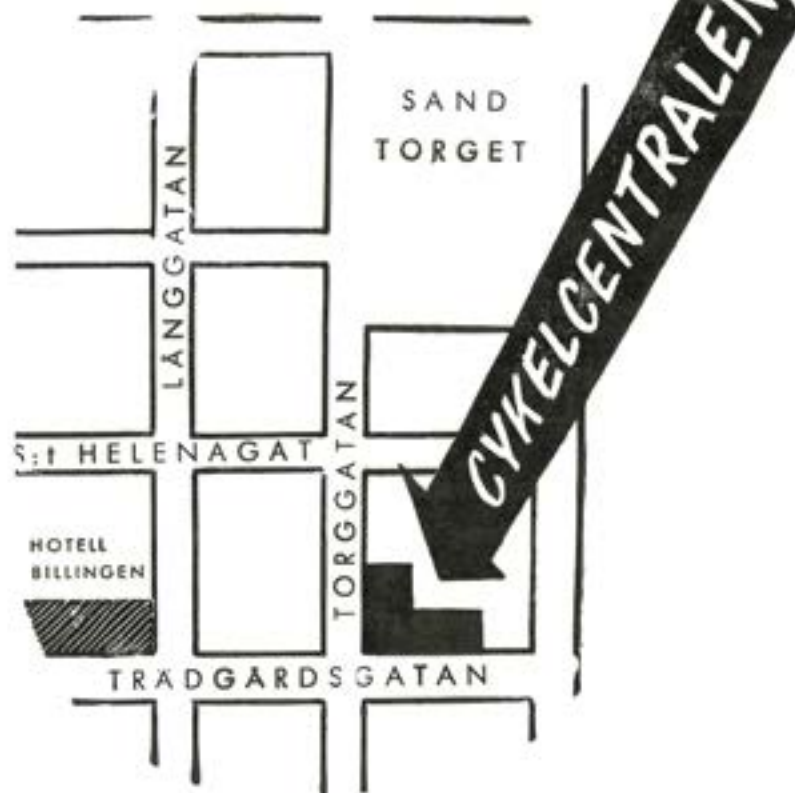
BILHANDLARE

VÄGEN TILL GLADARE FRITID GÅR VIA

Cyklar

Sport

Camping

GULLHÖGENS BRUK

RÖRFIRMAN

K. J. Pettersson & Co

SKÖVDE

*Värme-, Vatten- och Sanitära anläggningar
Tjock- och tunnoljeinstallationer*

Fackmässigt arbete till humana priser.

Innehar rättigheter för vatten och avlopp inom
Skövde stad.

Större

KAPACITET

för

ständigt högre

KVALITET